

кжсаха на масата. Нѣкой отъ башибозуцитѣ насѣдо-
ха малко на страна отъ насъ върху кьошка въ ду-
кяна. Шо бѣхме кусали по чаша ракия и ето 7—8
души свирачи навлѣзоха. Заповѣдта на чауша „ско-
ро една хава на тия башъ комити!“ немедленно се из-
пълни. Дукяна гръмна отъ инструментитѣ ва свира-
читѣ. Свирнята придружаваха съ една нова пѣсень,
която имаше слѣдната мисль: »Какво е чудо, го-
лѣмо чудо станало, прѣзъ пролѣтѣта на тази го-
дина! Прѣзъ тихий бѣлий Дунавъ нови комити
минали, отъ влашката зѣмя, мамо, отъ влашката
и богданската. Съ дълги пушки на рамо съ черни кал-
пацы на глава, съ бѣли пера окичени. Туската цорщина
да прѣвзематъ и бѣларско царство да възкрѣсятъ и пр.
Тази пѣсень се повтори и потрети, а турцитѣ само-
доволно ни изглеждаха. Чаушина заповѣда на единъ
заптия да ни налѣе по чаша ракия, слѣдъ това и са-
мия той ни подаде по една цигара. Като така непри-
кѣснато пушихъ цигара слѣдъ цигара, размишлявахъ
върху оная икрамъ. Мислѣхъ си, че той много прилича
на лукавитѣ икрами у гърцитѣ, тогава, когато искатъ
да изненадатъ човѣка съ нѣкой сюрпрюзъ. Че пъкъ
какво ли добро можехме да чакаме! Студения гробъ
бѣше зиналъ да ни окаже своето гостоприемство. О!
Мене ми се струваше, че ористницата бѣше изгово-
рила надъ нашитѣ глави думата: „смерть.“ Че какво
отъ това си помислихъ? Немѣ е толкова страшна тя?
Че не е ли най-обикновеното нѣщо да умрешъ? Ка-
то така си размишлявахъ, погледнахъ, че на заптии-
тѣ бѣха поднесли ѣдение, а сѣщо тѣй и на насъ оби-
варено пиле и половинъ ока вино. Когато ний поч-
нахме да ѣдемъ, чауша заповѣда на свирачитѣ за оная
сѣщата пѣсень. Слѣдъ като завършихме обѣда, ту-
риха ни ржцѣтѣ въ халкитѣ, а снеса отъ вратовѣтѣ
ни синджиря. Бѣхме вече на пѣтъ. Войската ос-
тана въ село, а ние оградени съ заптиитѣ и
башибозуцитѣ, а сѣщо тѣй придружавани отъ ци-
гуларитѣ, като пѣяха оная пѣсень. Селянитѣ, излѣзли